

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 30 czerwca 2022 r. – Glonatech/REA

(Sprawa T-409/22)

(2022/C 389/13)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Global Nanotechnologies AE schediasmou anaptyxis paraskevis kai emporias ylikon nanotechnologies (Glonatech) (Lamía, Grecja) (przedstawiciel: adwokat N. Scandamis)

Strona pozwana: Europejska Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- ustalenie, że strona skarżąca prawidłowo wypełniła swe zobowiązania umowne i jest w pełni uprawniona do uzyskania płatności z tytułu dochodzonych kosztów projektu SANAD, a także anulowanie noty debetowej nr 3242113938 jako wystawionej z naruszeniem mających zastosowanie przepisów prawa ze względu na uznanie odrzuconych kosztów za niekwalifikowalne, oraz
- obciążenie REA kosztami postępowania przed Sądem, lub – w wypadku, gdyby żądania niniejszej skargi nie zostały uwzględnione – nieobciążanie strony skarżącej kosztami postępowania ze względu na wysoki poziom złożoności niniejszej sprawy.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy oparty na twierdzeniu, że „sprawozdanie końcowe z audytu” dotyczące dodatków dla oddelegowanych pracowników strony skarżącej przyznawanych z tytułu dzielenia się wiedzą i mobilności międzysektorowej należy uznać za wykraczające poza zakres umowy, ponieważ sprawozdanie to zostało zainicjowane przez REA wyjątkowo ze względu na finansowanie ryczałtowe, które jest właściwe dla badań opartych na rezultatach i wynikach, a zatem nie podlega weryfikacji ex-post, a także ponieważ sprawozdanie to zostało sporządzone w sposób wyraźnie inkwizycyjny, w oparciu o założenie, że dopuszczano się systematycznych błędów, które jednak okazały się nie mieć systematycznego charakteru, a tym samym przyjęto warunki właściwe dla procedur innego rodzaju.
2. Zarzut drugi podniesiony posiłkowo, w myśl którego, jeżeli taka kontrola miałaby zostać uznana za objętą zakresem stosowania umowy, to powinna ona zostać przeprowadzona przez urzędnika zatwierdzającego jako weryfikacja ex ante, w oparciu o dowody uzyskane z mechanizmów kontroli elektronicznej ustanowionych w organizacji przyjmującej (KU), której konkretnie powierzono gromadzenie danych dotyczących oddelegowania we własnych pomieszczeniach i która była monitorowana przez stronę pozwaną. Z uwagi na niepodjęcie takich działań strona pozwana naruszyła warunki umowy prawidłowo oceniane w świetle obowiązujących przepisów prawa.
3. Zarzut trzeci, w myśl którego nawet gdyby uznać, że audyt mieścił się w zakresie umowy, a ciężar dowodu spoczywał co do zasady na skarżącej, to odrzucenie kosztów oddelegowania na etapie weryfikacji ex post pod kątem błędów systematycznych niewłaściwych dla takiej weryfikacji jako odnoszącej się do finansowania ryczałtowego, nastąpiło z naruszeniem zasady dobrej wiary nie tylko przy stosowaniu rozporządzenia finansowego 2018/1046 (¹), obowiązującego w czasie audytu (art. 181 ust. 2), ale także przy wykonywaniu umowy w ogólności: podejmując niezgodne z prawem, arbitralne działania, jednostka przeprowadzająca audyt zanegowała wystarczalność kontroli wykonania zadań na potrzeby finansowania ryczałtowego, mając ocenić ją na podstawie certyfikowanych i podlegających kontroli danych historycznych beneficjenta, a zamiast tego uprzywilejowała rodzaje dowodów odnoszących się do zdarzeń generujących działania objęte finansowaniem ryczałtowym. Takie odwrócenie kolejności dowodów pozbawiło stronę skarżącą prawa do interpretowania ciężących na niej zobowiązań umownych na swoją korzyść w kontekście prawnym, w którym panowała niejasność pojęć mająca swe źródło w obowiązującym wówczas rozporządzeniu finansowym (966/2012) (²), a także w sprzecznych zachowaniach strony pozwanej w związku z kontrolą wykonywania umowy.

4. Zarzut czwarty, w myśl którego, przy odpowiednim uwzględnieniu różnorodności współistniejących dowodów, zarówno wewnętrznych jak i zewnętrznych, ale także wprowadzających w błąd wytycznych przed wykonaniem umowy oraz podczas jej wykonywania, wykryte w dowodach rozbieżności i luki powinny zostać pominięte lub przynajmniej sprowadzone do właściwego wymiaru, ale nie powinny prowadzić do całkowitego odrzucenia ze względu na to, że miały one charakter systematyczny, w szczególności w przypadku, gdy zgodnie z zasadą proporcjonalności należało je pominąć jako nieistotne lub mające znikomą wpływ.

- (¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. 2018, L 193, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. 2012, L 298, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 18 lipca 2022 r. – Sberbank Europe/SRB

(Sprawa T-450/22)

(2022/C 389/14)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sberbank Europe AG (Wiedeń, Austria) (przedstawiciel: O. Behrends, lawyer)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji SRB

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zgodnie z art. 264 TFUE decyzji SRB z dnia 1 marca 2022 r. w zakresie dotyczącym strony skarżącej;
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że SRB przekroczyła swoją kompetencję przyjmując decyzję w odniesieniu do strony skarżącej zamiast powstrzymać się od tego po stwierdzeniu, iż nie zostały spełnione przesłanki z art. 18 RSMR (¹).
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że SRB nie zagwarantowała stronie skarżącej prawa do bycia wysłuchanym.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że SRB nie przedstawiła wystarczającego uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że SRB nie uwzględniła prawidłowo wymogów z art. 18 ust. 1 lit. b) RSMR.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że SRB i EBC nie rozważyły zawieszenia zobowiązań strony skarżącej.
6. Zarzut szósty dotyczący tego, iż SRB naruszyła zasadę proporcjonalności poprzez brak uznania szeregu oczywistych i mniej uciążliwych alternatyw, w tym przekazania strony skarżącej innemu akcjonariuszowi.